

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lagstiftning om social trygghet för idrottsmän

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att den sociala tryggheten för idrottsmän skall tillgodoses med en obligatorisk försäkring enligt vad som med beaktande av olika idrottsgrenar och idrottsmännens årsinkomster stadgas närmare genom förordning. Idrottsföreningarna skall enligt förslaget sörja för att försäkring tecknas. Ändringar som förutsätter att social trygghet ordnas för idrottsmän görs i arbetspensionslagstift-

ningen och lagen om olycksfallsförsäkring. Om begränsning av tillämpningsområdet för lagen om lönegaranti stadgas särskilt genom förordning. För arvoden till idrottsmän skall enligt förslaget fortfarande inte betalas arbetsgivares socialskyddsavgift.

Det nya försäkringssystemet avses träda i kraft vid ingången av maj 1995.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge och föreslagna ändringar

Frågan om huruvida den sociala tryggheten för idrottsmän skall ordnas inom ramen för det obligatoriska systemet för social trygghet har länge varit aktuell i både olika förvaltningssystem och rättsinstanser.

Förutsättningen för att en idrottsman skall omfattas av systemen för arbetspension och olycksfallsförsäkring är att han anses utföra arbete i ett arbetsförhållande. Uppkomsten av ett arbetsförhållande försätter arbete på basis av ett arbetsavtal. Med arbetsavtal avses ett avtal i vilket en person, arbetstagaren, förbinder sig att åt den andra, arbetsgivaren, under dennas ledning och uppsikt utföra arbete mot lön eller annat vederlag. En person omfattas av pensionssystemet för företagare om han utan att stå i något arbetsförhållande utför förvärvsarbete för egen räkning.

olycksfallsförsäkring för arbetstagarna när arbetsdagarna i arbete, som han låtit utföra under ett kalenderår överskrider 12. Gränsen bestäms enligt arbetsgivare och inte enligt arbetstagare och uppnås t.ex. så att 12 personer arbetar en dag åt samma arbetsgivare. Olycksfall i arbete som inträffat innan försäkringsplikten uppstått eller under den tid som försäkringsplikten försumrats ersätts av statens medel. Försummelse av försäkringsplikten åsamlar arbetsgivaren vissa menliga påföljder, t.ex. indrivning av den försummade försäkringsavgiften till högst fyrdubbel belopp.

Enligt 1 § lagen om pension för arbetstagare (APL) förutsätter en försäkring att en 14—64-årigs arbetsförhållande fortgått utan avbrott minst en månad. Vidare förutsätts att förvärvsinkomsten per månad är minst 1 085,07 mk (1995 års index). Försäkringsplikten kan under vissa förutsättningar även gälla arbetsförhållanden som är ännu kortare. Lagen om pension för arbetstagare tillämpas på en arbetstagare som under minst tre kalendermånader i följd arbetar hos en och samma arbetsgivare i arbetsförhållanden som varar kortare tid än en månad så, att han arbetar minst 20 timmar per

1.1. Särskilda förutsättningar i försäkringssystemen

En arbetsgivare blir skyldig att teckna

kalendermånad och den nedre gränsen av ovan nämnda förvärvsinkomst per månad uppnås varje månad. Arbetspension intjänas från 23 års ålder med 1,5 % av pensionslönen per år. Pensionsskyddet vid invaliditet gäller dock från 14 års ålder.

Försummelse av försäkringsplikten leder till att försäkringsavgiften höjs till högst den dubbla. En sådan arbetsgivare som på grund av rättspraxis eller en därmed jämförbar orsak retroaktivt skall anordna pensionsskydd för en arbetstagare kan pensionsskyddscentralen delvis eller helt befria från att bekosta det retroaktiva pensionsskyddet.

1.2. Vissa synpunkter på arbetsförhållande

Varken i lagen om olycksfallsförsäkring eller i lagen om pension för arbetstagare har arten av arbete som utförs i ett arbetsförhållande begränsats. Som arbete betraktas varje slag av mänsklig prestation med ett ekonomiskt värde. I detta avseende kan även idrottande anses vara verksamhet som omfattas av dessa försäkringssystem. Å andra sidan har idrottsmän inte i praktiken ansetts vara sådana utövande konstnärer som avses i lagen om pension för vissa konstnärer och redaktörer i arbetsförhållande.

Ledning och uppsikt innebär för arbetsgivarens del rätt att bestämma hur arbetet skall utföras, arbetets art och omfattning samt tidpunkt och plats för arbetets utförande. Arbetstagaren är skyldig att iaktta överenskomna bestämmelser och arbetsgivaren har rätt att övervaka att de iakttas.

Ett arbetsavtal bör även innehålla arbetstagarens rätt till vederlag för utfört arbete. Det överenskomna vederlagets art och belopp har betydelse vid bedömning av om verksamhet pågår mot vederlag, dvs. i förvärvssyfte eller av andra orsaker. Ersättning för kostnader är i sig inget vederlag. Om lön faktiskt betalats under benämningen kostnadsersättning, kan denna vara vederlag för arbete. Vederlaget kan även vara bundet vid arbetets resultat.

1.3. Lagsport/Individuella grenar

Frågan om huruvida idrottsmän omfattas av socialförsäkringssystemen har blivit aktuell främst när det gäller lagsport. Ofta regleras

förhållandet mellan en idrottsförening eller en annan sammanslutning som inrättats för att stöda dess verksamhet samt idrottsmannen när det gäller lagsport (ishockey och fotboll) åtminstone på högre serienivå genom spelarkontrakt mellan idrottsmannen och föreningen. I kontraktet definieras noggrant spelarens rättigheter och skyldigheter gentemot föreningen. I kontraktet uppställs ofta även begränsningar för utövande av annan idrott och ibland t.o.m. för användningen av fritiden. I kontraktet definieras även idrottsmannens arvode. Ett särdrag för nämnda grenar är att det i lagen ofta även finns spelare som endast spelar professionellt och utländska spelare som kommit hit i förvärvssyfte.

När det gäller individuell sport skrivs i allmänhet inga motsvarande kontrakt med föreningen. Idrottsmannen kan dock t.ex. avtala med den idrottsförening som anordnar tävlingar om sitt deltagande i tävlingar mot arvode som arrangören betalar. När det gäller individuella grenar uppstår dock i allmänhet inget arbetsförhållande, eftersom den ledning och uppsikt som hör samman med ett arbetsförhållande saknas.

1.4. Tillämpnings- och rättspraxis i fråga om olycksfallsförsäkring

När det gäller frågan om huruvida en idrottsman omfattas av försäkringsskyddet och frågan om idrottsföreningars försäkringsplikt finns det inte just någon rättspraxis att tillgå i fråga om olycksfallsförsäkringar och den som finns gäller främst lagsport. Försäkringsdomstolen fällde på 1970-talet även vissa avgöranden om arbetsförhållandet mellan personer som utövade bilsport och bilaffärer samt ishockeyspelares arbetsförhållande till fabriker som tillverkar klubbor.

Försäkringsdomstolen har genom sitt beslut av den 12 maj 1992 ansett att en idrottsman som skrivit spelarkontrakt med en idrottsförening om spelande av amerikansk fotboll inte kunde anses stå i arbetsförhållande till föreningen, eftersom verksamheten betraktades som hobbyverksamhet och det arvode som betalats till spelaren som bidrag avsett att understöda hobbyverksamheten. I spelarkontraktet hade avtalats om spelarens skyldighet att delta i föreningens spel- och träningsprogram.

Spelaren skulle enligt uppgift få 500 mk i lön för ett halvt år.

Individuell sport tangerades i HD:s avgörande från 1987 i vilket domstolen ansåg att den person som fungerat som skiljedomare inte stod i arbetsförhållande till den förening som betalade arvode och kostnadsersättning till honom. En avgörande omständighet var uppenbarligen avsaknaden av ledning och uppsikt i anslutning till arbetsförhållandet.

1.5. Tillämpnings- och rättspraxis i arbetspensionssystemet

På arbetspensionssidan har pensionsskyddscentralen fattat flera beslut där ishockeyspelare, fotbollsspelare och korgbollsspelare har ansetts stå i APL-arbetsförhållande till en idrottsförening. Pensionsskyddscentralen har ansett att de spelarkontrakt som dessa idrottsmän har skrivit med föreningen har uppfyllt kännetecknen på ett arbetsavtal. Besvär över alla beslut har anförts hos pensionsnämnden. Denna har i alla sina avgöranden ansett att det inte existerar något APL-arbetsförhållande mellan en idrottsman och en förening och har upphävt pensionsskyddscentralens beslut.

I försäkringsdomstolens avgörande nr 09068/91/499 av den 11 februari 1993 har domstolen ansett att en fotbollsspelare i ett mästerskapsseriela inte stod i arbetsförhållande till sin förening. Enligt spelarkontraktet förband sig spelaren att spela och träna fotboll enligt träningsledningens bestämmelser i det lag som föreningen uppgav. Kontraktet innehöll även begränsningar som gäller spelande och utövande av andra idrottsgrenar. Föreningen betalade idrottsmannens arvode, för vilket uppbars förskottsinnehållning enligt 6 § lagen om förskottsuppbörd. Arvodet betalades som en punktsumma för varje match. Arvodets belopp berodde på om spelaren hade deltagit i öppningssammansättningen. Som punktsumma garanterades minst 25 000 mk per spelsäsong. Semesterersättning betalades inte. Spelaren stod samtidigt i arbetsförhållande till en bank och från den lön som banken betalade drogs av den lön som motsvarade den arbetstid som gått åt till matcher och träningar. Försäkringsdomstolen ansåg att det med beaktande av det aktuella spelarkontraktet, spelandets och spelarsättningens art samt övriga omständigheter

som framkom i ärendet inte var fråga om ett sådant arbetsförhållande som avses i lagen om pension för arbetstagare.

1.6. Allmänna domstolar

Även de allmänna domstolarna har i flera fall blivit tvungna att ta ställning till om det existerar ett arbetsförhållande mellan en idrottsman och en förening. Östra Finlands hovrätt har i sitt avgörande av den 31 december 1987 ansett att det inte existerade något arbetsförhållande mellan en finsk fotbollsspelare och en fotbollsförening. Avgörandet baserades på att det överenskomna arvodet inte kunde betraktas som vederlag enligt lagen om arbetsavtal.

I Åbo hovrätts avgörande av den 27 augusti 1991 i ett skadeersättningsmål ansågs att en utländsk korgbollsspelare stod i arbetsförhållande till en finsk korgbollsförening. Även högsta domstolen godtog detta avgörande.

1.7. Idrottsmannens rätt till övriga socialförsäkringsförmåner

En idrottsman som har fyllt 16 år omfattas av det allmänna sjukförsäkrings-, folkpensions- och familjepensionssystemet. Han är i händelse av invaliditet berättigad till sjukförsäkringens grunddagpenning samt till sjukvårdersättningar. Vidare kan han få ålderdoms- och invaliditetspension enligt folkpensionslagen. De anhöriga kan efter idrottsmannen få förmåner enligt familjepensionslagen.

Sedan en idrottsman har upphört med aktiv idrott omfattas han inte på grund av idrottandet av inkomstrelaterad arbetslöshetsdagpenning, eftersom arbetslöshetsförsäkringsavgift inte har betalats för inkomsterna av idrottandet.

1.8. Vissa avgifter som påförs idrottsmän, om idrott betraktas som arbetsförhållande

En arbetstagare som står i ett arbetsförhållande är skyldig att betala en arbetspensionsavgift på 4 % samt en arbetslöshetsförsäkringsavgift på 1,87 % av lönen. Om en idrottsman anses stå i ett arbetsförhållande, skall dessa

avgifter uppbäras genom arbetsgivarens försorg.

1.9. Förändrad rättspraxis

Genom försäkringsdomstolens beslut av den 15 september 1994 (5122/93/2542) ansågs en idrottsman stå i ett APL-arbetsförhållande till en idrottsförening.

I ovan nämnda beslut ansågs en idrottsman som spelat ishockey i en idrottsförening ha stått i ett sådant arbetsförhållande till idrottsföreningen som omfattades av APL.

Ett skriftligt kontrakt om spelandet hade skrivits mellan den utländska spelaren X och en ishockeyförening. Enligt kontraktet förband sig X att spela och träna i föreningen under kontraktperioden.

Deltagande i träningar och matcher var obligatoriskt. Träningar hölls i genomsnitt 5—7 gånger i veckan. En träning räckte en och en halv timme. Matcher spelades två gånger i veckan under serieperiodens gång. X var skyldig att sköta sin kondition mellan träningarna.

X betalades grundlön och fick en bostad och en bil till sitt förfogande. Dessutom betalades vinstbonus och spelararvode till honom. X fick sin utkomst av att spela på heltid i föreningen. Något annat arbete utöver spelandet hade han inte.

X fick inte utan föreningens tillstånd utöva någon annan idrott och fick inte heller delta i andra matcher än sådana som arrangerades av föreningen. Spelarkontraktet förpliktade X till att iaktta mera regelbundna levnadsvanor än normalt även under fritiden.

Försäkringsdomstolens beslut av den 15 september 1994 skall betraktas som ett förhandsbeslut och idrottsmän skall i enlighet med beslutet under vissa förutsättningar med stöd av gällande stadganden anses omfattas av APL. I enlighet med rättspraxis passar stadgandena i lagen om pension för arbetstagare och lagen om olycksfallsförsäkring ytterst dåligt in på idrottsmän.

Försäkringsdomstolens beslut innebär en obligatorisk lagstadgad försäkringsplikt i arbetspensionssystemet och på motsvarande sätt även i systemet med olycksfallsförsäkringar. Försäkringsskyddet bör anordnas på förhand, eftersom det inte i efterskott får utkrävas hos andra arbetsgivare och arbetstagare.

1.10. Föreslagna ändringar

Försäkringsdomstolens beslut innebär otvivelaktigt att en idrottsman i de fall som definieras i beslutet kan anses stå i ett arbetsförhållande till en förening som anordnar idrottsverksamhet. För att man skall kunna sörja för idrottsmännens sociala trygghet förutsätts även ett dylikt synsätt. Å andra sidan är det, liksom ovan redan har konstaterats, både med tanke på systemen för social trygghet och idrottsmännen svårt att innanför de gränser som försäkringsdomstolen stakat ut på förhand avgöra hur den sociala tryggheten för idrottsmän skall regleras. Ett försäkringsskydd som ordnats på basis av lagen om pension för arbetstagare och lagen om olycksfallsförsäkring lämpar sig dåligt för idrottare. Försäkringsskyddet måste kunna förutsägas. Det innehållsmässiga behovet i den sociala tryggheten för idrottsmän är mycket långt även beroende av vad som besluts inom olika grenar. Inte heller idrottsföreningarnas ekonomiska situation tål något oförutsägbart ansvar. Om försäkringsskyddet skall vara beroende endast av rättspraxis kan det hända att idrottsmännen lämnas utanför den sociala tryggheten och för rättsystemet är det inte ändamålsenligt att en idrottman skall vänta på försäkringsskydd via ett ändringssökande som räcker åratals. Förutsättningen för att man skall kunna sörja för idrottsmännens sociala trygghet är att ett klart utstakat system skapas.

På basis av ovanstående föreslås att idrottande lämnas utanför det obligatoriska lagstadgade arbetspensionssystemet och olycksfallsförsäkringssystemet.

Det pensionsskydd samt olycksfallsförsäkringsskydd som en idrottman behöver på grund av sitt idrottande skall ordnas genom en obligatorisk försäkring, vars villkor och innehåll stadgas med beaktande av olika idrottsgrenar och idrottsmännens årsinkomster genom förordning.

Idrottsföreningarna skall sörja för att ovan nämnda försäkring tecknas.

Utkomstskyddet för arbetslösa bibehålls på den nivå som allmänt råder i samhället. Eftersom det inte existerar någon lagstadgad obligatorisk olycksfallsförsäkring och arbetslöshetsförsäkringsavgift sålunda inte heller betalas, anordnas inte inkomstrelaterat obligatoriskt utkomstskydd för arbetslösa. Rätten till grunddagpenning beror på om personen i fråga

på basis av den inkomst han fått av idrottandet kan anses ha fått sin utkomst av detta arbete. Med stöd av fullmaktstadgandet i 13 § 2 mom. och 16 § 3 mom. lagen om utkomstskydd för arbetslösa (602/84) stadgas närmare om detta genom förordning.

Avsikten är att gymnastik- och idrottsföreningar tillsammans skall sträva efter att finna försäkringsvillkor som garanterar den sociala tryggheten för idrottsmän. I dessa villkor kan man på basis av årsinkomster avgränsa vilka idrottsmän som omfattas av villkoren. Härvid bör man lösa frågan om vilka inkomstslag som skall räknas in i den årsinkomst som ligger till grund för försäkringen och på basis av vilken minimiårsinkomst försäkringsplikten uppstår. I dessa villkor bör i tillräcklig mån iaktas skillnaderna mellan olika grenar i både laggrenar och individuella grenar.

Obetalda löner till sådana lagidrottare som stått i arbetsförhållande till en idrottsförening har i enlighet med lönegarantipraxis konsekvent betalts som lönegaranti. Beviljandet av lönegaranti har dock varit förbundet med vissa negativa drag. Föreningarna har kunnat avtala med spelarna om rätt stora arvoden, som senare har överstigit föreningarnas betalningsförmåga. Detta har lett till konkurser som har avskrivits på grund av att tillgångarna varit ringa. Dock har samma verksamhet kunnat fortsättas av en skenbart ny förening som bildats för ändamålet och som övertagit spelarna i den förening som gjort konkurs. Detta har varit möjligt på grund av att den konkursdrabbade föreningens rätt till en serieplats inte har kunnat realiseras av konkursförvaltningen, utan rätten har utan vederlag övergått till den förening som fortsätter verksamheten. Bl.a. av dessa orsaker har det föreslagits att de lagidrottare som står i arbetsförhållande borde lämnas utanför systemet med lönegaranti.

Enligt den av Internationella arbetsorganisationen (ILO) år 1992 antagna konventionen nr 173, som även Finland ratificerat, kan medlemsstaterna efter förhandlingar med de mest representativa arbetsgivar- och arbetstagarorganisationerna begränsa tillämpningsområdet för de nationella stadgandena om lönegaranti så, att bestämda kategorier av arbetstagare och vissa ekonomiska sektorer lämnas utanför systemet med lönegaranti. En begränsning är möjlig även med stöd av artikel 1 punkt 2 i Europeiska gemenskapens direktiv av den 20

oktober 1980 (80/987/EEG) som gäller lönegaranti.

Det är dock inte motiverat att lämna en viss kategori av arbetstagare, såsom t.ex. lagidrottare, utanför tillämpningsområdet för lagen om lönegaranti. Med tanke på de biföreteelser som konstaterats förekomma är det däremot ändamålsenligt att frågan om det lagstadgade tillämpningsområdet för lagen om lönegaranti tas upp till prövning på en vidare bas. Därför föreslås att det skall vara möjligt att genom förordning stadga om sådana kategorier av arbetstagare som trots att de står i arbetsförhållande inte har rätt att enligt lönegaranti få betalning av statens medel av de arbetslöner som arbetsgivaren lämnat obetalda.

På idrottsmäns arvoden verkställs förskotts-innehållning enligt 6 § lagen om förskottsuppbörd. Arbetsgivares socialskyddsavgift har inte erlagts på grundval av arvoden till idrottsmän. Regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om förskottsuppbörd (RP 126/1994 rd.) innebär i detta avseende ingen ändring av praxis i fråga om förskottsinnehållning på dessa arvoden och socialskyddsavgifter på grundval av dem.

Försäkringsdomstolens beslut grunlar gränsdragningen mellan de arvoden som betalas för idrott och de löner som avses i 4 § lagen om förskottsuppbörd. På grundval av sådan lön som avses i 4 § lagen om förskottsuppbörd skall arbetsgivaren betala socialskyddsavgift.

Avsikten är inte att i fråga om arvoden till idrottsmän vidga skyldigheten för arbetsgivaren att betala socialskyddsavgift. För undvikande av tolkningsproblem är det ändamålsenligt att ändra lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift så, att arbetsgivares socialskyddsavgift inte behöver betalas på grundval av arvoden till idrottsmän.

2. Propositionens verkningar

Idrottsmännen kommer att uteslutas från systemen med arbetspension och olycksfallsförsäkring. Det obligatoriska försäkringsskyddet skall i stället ordnas genom privata försäkringar, som inte medför rätt att söka ändring hos de rättsmedelsinstanser som behandlar socialskyddsärenden.

3. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteupp-

drag vid social- och hälsovårdsministeriet. I arbetet har deltagit representanter för arbetsministeriet, undervisningsministeriet, pensionskyddscentralen, Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund, Finlands Idrott rf, Jääkiekon SM-liiga, Fotbollsligan rf, Superpesis Oy/Pesäpalloliitto, Suomen lentopalloliitto, Suomen Liigafutaajat ry, Suomen jääkiekkoliijat ry, Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund och Finlands Fackförbunds Centralorganisation. Föreliggande förslag baserar sig på de nämnda organisationernas enhälliga uppfattning i frågan.

4. Ikraftträdande

Det föreslås att försäkringssystemet skall träda i kraft den 1 maj 1995. För tiden före nämnda datum kan det bli fråga om att för de idrottsmän som uppfyller de av försäkringsdomstolen den 15 september 1994 uppställda villkoren ordna skydd enligt lagen om pension för arbetstagare och lagen om olycksfallsförsäkring. I fråga om arbetspension är det enligt 15 a § lagen om pension för arbetstagare möjligt för pensionsskyddscentralen att bevilja

befrielse från retroaktiv försäkring på de villkor som anges närmare i lagen.

5. Lagstiftningsordning

Enligt grundlagsutskottets vedertagna tolkning avses med det lagstadgade grundläggande utkomstskydd som nämns i 66 § 7 mom. riksdagsordningen en periodiskt återkommande prestation i pengar som säkerställer åtminstone ett utkomstskydd i nivå med full folkpension.

Genom propositionen föreslås inte sådana ändringar i idrottsmännens socialskydd att deras lagstadgade pensionsskydd skulle underskrida full folkpension. Eftersom arbetspensionsskyddet skall ordnas genom obligatorisk privatförsäkring, samordnas det inte med annat socialskydd.

Av vad som nämnts ovan följer att lagförslaget inte kan lämnas vilande på den grund som anges i 66 § 7 mom. riksdagsordningen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring av 1 § lagen om pension för arbetstagare

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till 1 § lagen den 8 juli 1961 om pension för arbetstagare, sådant detta lagrum lyder delvis ändrat genom lagar av den 14 juli 1969, den 28 juli 1978, den 23 januari 1987, den 30 december 1991 och den 28 juni 1993 (469/69, 593/78, 38/87, 1711/91 och 559/93), ett nytt 2 mom., varvid nuvarande 2—5 mom. blir 3—6 mom., som följer:

1 §

Denna lag gäller inte heller utövande av idrott. Pensionsskydd för detta skall ordnas särskilt genom försäkring i enlighet med vad som med beaktande av olika idrottsgrenar och

idrottsmännens årsinkomster stadkas närmare genom förordning.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1995.

2.

Lag**om ändring av lagen om pension för företagare**

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till 1 § lagen den 14 juli 1969 om pension för företagare (468/69), sådant detta lagrum lyder delvis ändrat genom lag av den 28 juni 1993 (562/93), ett nytt 4 mom., varvid nuvarande 4 mom. blir 5 mom., som följer:

1 §

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1995.

Denna lag gäller inte heller utövande av idrott.

3.

Lag**om ändring av 2 § lagen om olycksfallsförsäkring**

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till 2 § lagen den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring, sådant detta lagrum lyder i lagar av den 10 juli 1981 och den 19 april 1985 (526/81 och 329/85), ett nytt 3 mom. som följer:

2 §

som med beaktande av olika idrottsgrenar och idrottsmännens årsinkomster stadgas närmare genom förordning.

Denna lag gäller inte heller utövande av idrott. Olycksfallsskydd för detta skall ordnas särskilt genom försäkring i enlighet med vad

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1995.

4.

Lag**om ändring av 1 § lagen om lönegaranti**

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till 1 § lagen den 10 augusti 1973 om lönegaranti (649/73), sådant detta lagrum lyder delvis ändrat genom lag av den 10 december 1990 (1071/90), ett nytt 3 mom. som följer:

1 §

av arbetstagare uteslutas från systemet med garanti enligt denna lag.

Genom förordning kan bestämda kategorier

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1995.

5.

Lag**om arbetsgivares socialskyddsavgift på grundval av arvoden till idrottsmän**

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

1 §
Vad som i lagen den 4 juli 1963 om
arbetsgivares socialskyddsavgift (366/63) stad-
gas om arbetsgivarens skyldighet att betala
arbetsgivares socialskyddsavgift på grundval av

lön som avses i 4 § lagen om förskottsuppbörd
gäller inte arvoden till idrottsmän.

2 §
Denna lag träder i kraft den 1 maj 1995.

Helsingfors den 13 januari 1995

Republikens President
MARTTI AHTISAARI

Social- och hälsovårdsminister *Jorma Huuhtanen*